

The Invitation #1

Gooi de emmer in de bron en haal het water op.
21 augustus 1987 in het Chuang Tzu Auditorium.

Vraag 1

Geliefde Osho,
Kunt u zeggen wie u bent?

Maneesha, ik ben een uitnodiging voor al diegene die zoekende zijn, waarachtig zoekend, en die een intens verlangen in hun harten hebben om hun thuis te vinden.

Ik ben een antwoord op de vraag die iedereen is, maar niet kan formuleren – een vraag die meer een zoeken is dan een vraag, meer een dorst dan een verbaal, mentaal onderzoek; een dorst die je voelt in elke cel en vezel van je wezen, maar die geen manier kent om hem in woorden te vatten en te vragen.

Ik ben een antwoord op die vraag die je niet kunt stellen en waarvan je niet kunt verwachten dat ze beantwoord zou kunnen worden. Als ik zeg dat ik het antwoord ben, bedoel ik niet dat ik jou het antwoord kan geven... ja, als je er klaar voor bent, kun je het nemen. Ik ben gewoon als een bron, die klaar staat om je emmer in te gooien en het water voor jezelf op te halen. Ik heb het maar ik kan je niet bereiken zonder jouw inspanningen.

Alleen jij kan mij bereiken.

Het is een vreemde uitnodiging.

Het zal een lange pelgrimstocht voor je worden en het zal slechts daar eindigen waar je reeds bent. Je zult veel stappen moeten nemen en op vele wegen om gewoon tot jezelf te komen, omdat je heel ver van jezelf vandaan bent gegaan. Je bent compleet de weg terug vergeten.

Ik ben een geheugensteun, een herinnering, aan het verloren thuis.

Als persoon besta ik niet. Ik lijk slechts een persoon. Ik besta als een aanwezigheid.

Vanaf de dag dat ik mezelf leerde kennen, verdween de persoon. Er is enkel een aanwezigheid, een erg levendige aanwezigheid die jouw dorst kan lessen, die jouw verlangen kan vervullen. Vandaar dat ik in een woord kan zeggen dat ik een uitnodiging ben, natuurlijk slechts voor hen die een intens verlangen in hun harten hebben omdat zij zichzelf missen – een diepe drang, dat tenzij zij zichzelf vinden, al het andere zonder betekenis is. Tenzij het jouw a priori zorg is, jouw ultiem belang, zodanig dat als het nodig is je zelfs bereid bent om er alles voor te verliezen, maar je kunt er niet mee ophouden....

Er zijn duizenden verlangens, maar zover het dit hunkeren betreft is er slechts één: terug thuis te komen, jouw werkelijkheid te vinden. En precies in dat vinden, heb je alles gevonden wat enige waarde heeft – gelukzaligheid, waarheid, extase.

Jezus zei gewoonlijk, "Als je ogen hebt om te zien, zie. Als je oren hebt om te horen, hoor. Natuurlijk sprak hij niet tot de blinden en doven. Hij sprak tegen mensen zoals jullie.

Misschien sprak hij wel echt tegen jullie, want jullie zijn niet nieuw. Jullie zijn net zo oud als de hele existentie. Je bent hier altijd geweest. Je kunt bij vele meesters geweest zijn; je kunt misschien dichtbij veel Boeddha's geweest zijn, maar je was te veel in beslag genomen door trivia. Je was je niet bewust van jouw verlangen.

Ik ben een poging het sluimerende in jou te provoceren, om het slapende wakker te maken. Het vuur is er, maar brandt maar erg klein want je hebt er nooit enige zorg aan besteed.

Mijn uitnodiging is om je in vuur en vlam te zetten, en tenzij je een leven kent wat vol glans is en vol gloed, is al jouw kennis gewoon bedrog. Jij verzamelt het om je te helpen vergeten dat de ware kennis er niet is. Maar hoe groot jouw opstapeling van het andere ook is, van het objectieve, de wereld, het zal niet een plaatsvervanger worden voor het kennen van jouw zelf. Met zelfkennis verdwijnt plotseling alle duisternis, en alle afgescheiden zijn van de existentie.

Ik ben een uitnodiging om de moedige sprong in de zee van het leven te nemen. Verlies jezelf, want dat is de enige manier om jezelf te vinden.

Vraag 2

Geliefde Osho,

Iedere keer als ik u zie krijg ik een schok door uw schoonheid. U moet het meest schitterende wezen zijn dat er ooit heeft bestaan! Osho, op wat voor manier ervaart u uw eigen schoonheid?

Jalada, er is geen manier om je eigen schoonheid te ervaren. Alle kennis heeft een bepaalde afstand nodig tussen de kenner en het gekende. Als de schoonheid lichamenlijk is dan zijn er manieren om deze te kennen – je kunt jezelf in de spiegel zien. Maar als de schoonheid vanuit jouw stilte komt, vanuit jouw vrede, vanuit jouw innerlijke glorie – dan kan ze stralen vanuit jouw lichamenlijk wezen maar ze behoort niet tot jouw fysieke lichaam, ze is niet lichamenlijk – dan is er geen manier om haar zelf te kennen, want ze wordt niet gereflecteerd in de spiegel. Je kunt haar ervaren. Het meest belangrijke om te onthouden is dat de schoonheid die jij in mij gezien hebt niet van mij is, ze is ook van jou – ze is van iedereen. De lichamen kunnen verschillend zijn, maar het innerlijke vuur is hetzelfde. En als dat vuur uit jouw lichaam begint te stralen, creëert het een bepaalde gratie, een bepaalde schoonheid. Het is niet iemands bezit, Het is ieders intrinsiek potentieel vermogen. Als je mijn schoonheid kunt zien, is dat een aanwijzing van het zien van je eigen schoonheid, want ik ben niets dan een spiegel voor je. Maar het gebeurt vaak, kijkend in de spiegel kun je een mooi gezicht zien, en als je niet wakker bent of dronken of half in slaap, kun je denken dat de spiegel erg mooi is. Maar de spiegel is gewoon een spiegel; het weerspiegelt jou slechts.

Een dronkaard kwelde zijn vrouw voortdurend door laat thuis te komen. Elke nacht was er herrie. Uiteindelijk gaf de vrouw het op en ze zei de man, “Jij neemt de sleutel. Ontsluit de buitendeur en kom zachtjes binnen. Verstoor mijn slaap niet, en maak geen lawaai zodat de burens niet gestoord worden. Kom gewoon binnen en ga slapen.”

De dronkaard was erg gelukkig. Die dag dronk hij zoveel hij wilde; nu was er geen kwestie dat er enig probleem zou zijn. Toen kwam hij thuis. Hij probeerde zo stil als mogelijk was – opende de deur, ging naar de badkamer om van kleding te wisselen, keek in de spiegel en zei, “Mijn God.”

Zijn hele gezicht was kapot. Bloed droop aan alle kanten, want hij had gevochten in het café. Hij zei, “Tot nu toe heb ik het perfect stil gedaan, maar in de ochtend zal mijn vrouw deze schrammen en dit bloed ontdekken, en dan zal het hele probleem opnieuw beginnen – hetzelfde gevecht. Op een of andere manier moet ik de schrammen bedekken; ik moet er tenminste enige zalf op doen.” Hij keek overal rond. Hij kon niets vinden behalve de lipstick van zijn vrouw. Hij dacht het ziet eruit als een smeersel, en het hielp want het bedekte de schrammen, het bloed. Hij was erg blij met zijn succes, ging naar bed, en er was geen ruzie, geen gevecht. Het was een van de mooiste nachten van zijn leven! Maar in de ochtend schreeuwde zijn vrouw vanuit de badkamer, “Ben je soms gek of zo? Je hebt mijn lipstick vernield. Niet alleen dat, waarom heb je op de spiegel geschilderd?”

De arme kerel had geprobeerd de zalf op zijn gezicht te smeren, maar zijn gezicht was in de spiegel. Dus in de spiegel waar schrammen of bloed op zijn gezicht was, had hij een mooi schilderwerk gemaakt -- de lipstick was verknoeid en de spiegel beschadigd.

Hij kon niet begrijpen hoe het had kunnen gebeuren. Hij zei, “Ik wilde je niet storen dus probeerde ik wat zalf, en alleen dit ding zag eruit als een smeersel. Ik wist niet wat over me kwam, waarom ik het op de spiegel heb gesmeerd. Ik deed het toch op mijn eigen gezicht!”

Wat jij in het leven ziet zegt veel over jou, niet over wat je ziet. Dezelfde zonsondergang is mooi voor de ene mens, en droevig voor de ander. En voor weer een ander maakt het niets uit; hij blijft onverschillig. De zonsondergang is dezelfde. Hij verschijnt als mooi voor de persoon die in staat is om er mee in harmonie te zijn, die in staat is om stil en een spiegel te zijn om hem te weerkaatsen in zijn eigen wezen; die er uit kan drinken, zijn kleuren, zijn schittering, zijn pracht.

Dezelfde zonsondergang lijkt droevig en niet mooi voor iemand anders omdat hij zelf droevig is; hij projecteert zijn droefheid er op. En de derde mens leeft op een manier die we de manier van onverschillig zijn kunnen noemen. Hij kijkt nooit naar de zonsondergang, of de maan of de bomen of de bloemen of de mensen. Hij heeft ogen maar gebruikt ze nooit. Hij is zo gehaast, in zo'n haast om ergens te komen al weet hij niet waar... gewoon een spanning, een constant geren de schaduwen achterna. Hij heeft geen tijd te verspillen in het kijken naar een stomme zonsondergang. Het hangt allemaal van jou af. Als je het mooie in mij ziet, is er iets moois in jou ontstaan.

Twee mannen reden voor het eerst in hun leven met de trein. Een van hen had een stel bananen bij zich. Hij bood er een aan zijn vriend en begon er een af te pellen voor zichzelf. Net toen reed de trein een tunnel binnen.

“Heb je jouw banaan al geproefd?” vroeg de eerste man, erg geschrokken.

“Nee, nog niet.” antwoordde zijn vriend.

“Nou, in godsnaam doe het niet,” zei de eerste man, “Ik nam een hap en werd blind.”

We zijn zo zeer opgesloten in onze eigen psychologie, en we projecteren die psychologie overal op.

Een man van stilte vindt dat deze wereld vol stilte is. Zelfs geluiden verdiepen nog de stilte. En een mens vol lawaai wordt zich nooit bewust van de onmetelijke stiltes van de nacht. Het hangt allemaal van jou af. Jouw wereld is niets anders dan jij, geprojecteerd.

Het is een goed teken dat je schoonheid in me voelt – stop daar niet. Het is niet een objectieve ervaring, iets moois groeit er in jou. Neem er notitie van, en er komt een dag dat je iedereen rondom je als mooi zult zien, alles is mooi om je heen. Wees slechts tevreden als je niets meer kunt vinden wat niet mooi is. Als je in staat bent om de schoonheid van alles te zien wat bestaat en leeft, ben je tot bloei van jouw eigen wezen gekomen. Jouw vraag kan erg makkelijk vanuit een andere hoek bekeken worden. Je zegt, “Elke keer als ik u zie, krijg ik een schok door uw schoonheid. U moet het meest schitterende wezen zijn dat er ooit heeft bestaan! Osho, op wat voor manier ervaart u uw eigen schoonheid?”

Er zijn mensen die me als de antichrist zien. De Amerikaanse regering, in samenzwering met de fundamentalistische Christenen, vernietigde de commune in Amerika. En nu hebben ze een gedenkteken in Wasco County geplaatst waar de commune was – een marmeren gedenkteken, een monument dat zegt dat zij erin slaagden de antichrist te verdrijven. Het hangt allemaal af van jou wat je in mij ziet. Het verwijst altijd naar jou.

Twee kleine kinderen stonden in een kunstgalerij omdat het regende en ze geen andere schuilplaats konden vinden. Dus gingen zij de kunstgalerij binnen. Daar druipende van de regen staand, keek een jongen naar een Picasso schilderij en zei, “Mijn God, we moeten hier weg! Als ze ons pakken zullen ze zeggen dat wij het gedaan hebben. Een idioot heeft alles vernield. Wij zijn er niet aan geweest, maar we zijn niet in een positie om ons te verdedigen.”

Het wordt gezegd dat eens Picasso's auto werd gestolen. Hij ging naar het politiebureau, en de mensen kenden hem. Ze zeiden, “Het is erg vervelend en spijtig. Heb je enige details en een beschrijving – de nummerplaat, wat voor soort wagen?”

Hij zei, “Ik kijk nooit naar de nummerplaat, maar ik kan een schets maken.” Dus tekende hij een schets van zijn auto en de politie zocht hard. En tenslotte vonden zij een paard, een wasmachine en de Eiffeltoren!

De schets gaf hen al deze ideeën – en het was een schets van een auto! Picasso's manier van denken, de manier om naar de dingen te kijken was vreemd en gek. Hij was een groot genie, maar een tikje excentriek. Een zeer rijke dame wilde dat hij haar portret zou maken. Hij zei, “Gewoonlijk doe ik dat soort schilderen niet omdat mijn honorarium zo hoog is. Ten tweede schijnt niemand tevreden te zijn als het portret af is. Het zal bijna een miljoen dollar kosten. Als je bereid bent dat te betalen kan ik het portret maken. De vrouw zei, “Een miljoen of twee miljoen, het maakt niet uit, maar ik wil een portret door u gemaakt.” Dus hij maakte het portret. Het nam veel tijd in het poseren en de vrouw was verbaasd toen ze het portret zag ontstaan. Toen het helemaal af was zei ze, “Slechts een vraag, ik wil weten waar mijn neus is. Alles is oké, maar ik moet tenminste weten waar mijn neus is. Daar vandaan kan ik de ogen, de mond, mijn oren gaan berekenen – dat kan het centrum zijn om mijzelf te vinden.” Picasso zei, “Ik zei het al bij het begin...! Nu is het moeilijk om de neus te vinden – wie weet waar jouw neus is! Ik heb hem geschilderd, dat is zeker, maar na al die tijd van sessies kan ik me niet precies herinneren waar ik hem heb geplaatst. Neem het mee naar huis en verdiep je erin; misschien zul je hem vinden. Hij is er, dat is zeker. Hij is er, die garantie kan ik geven want ik herinner me dat ik je neus heb geschilderd. Maar val me niet lastig! Je betaalt voor het portret niet voor deze vragen. Als je me van te voren gezegd had dat je vragen ging stellen zou ik geweigerd hebben, want wie interesseert het waar je neus is, en wat maakt het uit? Ergens in het portret moet hij zijn. Als iemand

het je vraagt, kun je zeggen, 'Kijk gewoon, je zult hem vinden.' Een ding nog: als jij of iemand anders hem vindt, laat het me weten."

Picasso werd een van de grote schilders. Maar al zijn schilderijen zijn, op zijn minst gezegd, krankzinnig. Hij zelf was krankzinnig; hij stortte zijn krankzinnigheid uit in kleuren op het canvas – het was zijn projectie. Hij was een genie. Hij was in staat te schilderen, en hij schilderde op veel originele manieren.

Natuurlijk, als je de neus niet kunt vinden, is het portret origineel. Welke originaliteit kun je nog meer verwachten? Hij werkte hard maar zijn manier van kijken....

Ik had een professor in mijn universiteit... ik luisterde gewoonlijk naar hem met gesloten ogen. Uiteindelijk kon hij de verleiding niet weerstaan. Hij zei, "Wat is er met jou aan de hand? Altijd als ik tegen je spreek, sluit jij je ogen." Ik zei, "Met jou praten en jouw ogen zien – het ene kijkt deze kant, de andere die kant – maakt mij duizelig. Soms kijk ik tegen wie je spreekt, want je kijkt nooit naar mij." Deze ogen waren zodanig dat als hij tegen je sprak er een ding zeker was, dat hij niet naar je keek. Dat was de enige manier waarop hij naar je kon kijken; als hij ergens anders heen keek. Ik zei, "Of je laat je ogen in orde maken of vergeef me anders maar. Ik wil wel luisteren naar wat je zegt; ik wil niet duizelig worden.

De manier waarop je de wereld ziet, de manier waarop je mensen ziet, de manier waarop je bomen ziet... het hangt allemaal van jou af. Je leeft in een wereld van je eigen creatie. Er zijn net zoveel werelden als er mensen zijn want iedereen leeft in zijn eigen wereld. Geen twee mensen zijn het over iets eens. Iemand vindt een vrouw mooi, en anderen lachen bij het idee alleen al: Als deze vrouw mooi is dan... houdt alles op!. Wat kan er dan nog lelijk genoemd worden?"

Dus, Jalada, het is perfect dat jij schoonheid in mij ziet, maar het is deel van jouw eigen zien. Het heeft niets met mij te maken. Ik ben gewoon een slachtoffer! Vandaag ben ik mooi, morgen als je boos op me bent, herinner dan ook. Als je ziet dat dit de antichrist is, onthoudt, het is jouw eigen idee.

Het herinnert me er aan dat er een paar opschriften gevonden zijn uit de tijd toen Jezus leefde, die hem beschrijven als de lelijkst mogelijke man. Niet alleen was hij lelijk, hij was ook een gebochelde. En zijn volgelingen hebben hem beschreven als een van de mooiste mensen. Christenen hebben er zelfs nooit een punt van gemaakt: Van waar deze opschriften? Maar gelukkig ben ik niemand, noch Christelijk, noch Hindoe, noch Boeddhist, dus kan ik van een afstand kijken.

Mijn opinie is dat beide beschrijvingen juist kunnen zijn. Het lijkt absurd – hoe kunnen beiden beschrijvingen juist zijn betreffende een man? Ze zijn geen beschrijvingen van Jezus, ze zijn beschrijvingen van de mensen die hem beschreven. Zij die van hem hielden, creëerden vanwege hun liefde een mooie persoonlijkheid. Zij die hem haten, creëerden uit hun haat een lelijke man. En ze waren zelfs daar niet tevreden mee – ze moesten hem ook een gebochelde maken. Ze reduceerden ook zijn lengte tot weinig over een meter; ze maakten een dwerg van hem.

Dit moet zeer goed begrepen worden, want dan creëer je geen illusie die je dan objectief maakt. Je moet altijd onthouden dat wat je ook in de wereld ziet jouw eigen projectie is. Ja, er is een staat als je voorbij de mind bent en al de projectie weggevallen zijn. Dan zie je de wereld zoals ze is. Het is gewoon onvoorstelbaar mooi, maar die schoonheid is een totaal andere schoonheid, het is niet jouw projectie. Op het moment dat je voorbij jouw mind gaat, wordt je plotseling een spiegel – dan weerkaats je de werkelijkheid. Met de mind projecteer je de werkelijkheid; je reflecteert haar niet. Bij mij zijnde, jarenlang mediterend, is er iets langs de mind heen, voorbij de mind gegaan. En je zult absoluut zeker zijn dat er enige transcendentie plaatsvindt als je niet alleen in mij maar in iedereen schoonheid, het authentieke, het oprechte begint te zien – zelfs in hen die niet mooi, die niet oprecht, die niet waarachtig zijn. Het maakt niet uit; hun wezen bestaat niet uit hun daden. Hun wezen is veel groter dan hun kleine nietige daden.

Het is een goede indicatie: jij houdt van me. Natuurlijk kun je iets moois zien, maar vertrouw het alleen als je die schoonheid overal begint te zien, als de hele existentie mooi wordt.

De oude wijzen van India hebben de existentie op twee manieren beschreven. Op de ene manier hebben ze haar satyam, shivam, sundram genoemd. Satyam betekent waarheid, shivam betekent goed, sundram betekent mooi. Dit is een expressie van de ultieme ervaring. Een andere drie-eenheid

door en paar andere wijzen heeft een ding absoluut hetzelfde – satya, de waarheid. Satchitanand: sat betekent waarheid, chit betekent bewustzijn, anand betekent gelukzaligheid.

Beiden hebben gelijk; het is hun keuze. Ze konden een ding niet vermijden: waarheid. Als ze en poëtische benadering hadden, dan werd natuurlijk het goede en het mooie ervaren. Als zij van een andere aard waren, meer een mysticus dan een dichter, dan werd bewustzijn en gelukzaligheid deel van hun drie-eenheid. Het is vanwege deze verklaringen dat ik zeg dat religies die buiten India zijn geboren erg kinderachtig zijn. Bekijk gewoon deze drie-eenheden en vergelijk ze met de Christelijke drie-eenheid: God de vader, God de zoon, en de heilige Geest. Het is zelfs niet vergelijkbaar met satchitanand: waarheid, bewustzijn, gelukzaligheid of satyam, shivam, sundram: waarheid, het goede, schoonheid. Dit blijken ervaringen te zijn. God, de zoon, en de heilige geest... ik denk niet dat iemand hen ooit heeft ervaren. En de ervaring zou meer als een nachtmerrie zijn!

Maar het hangt allemaal van jou af. Net zoals jouw dromen van jou zijn en iets over jouw mind tonen, zo ook jouw ideeën als je wakker bent. Ze tonen iets over jou, en dit moet door iedere zoeker onthouden worden. Dit is een keerpunt. We zijn makkelijk objectief maar onze werkelijkheid is subjectief. Wij zien daardoor dingen die onze projecties zijn.

Een dichter bekijkt de bomen op een andere wijze. Hij ziet veel kleuren groen, niet een groene kleur. Zijn sensitiviteit is zo intens dat hij erg subtiel onderscheid kan zien in het groen van de ene boom en het groen van een andere boom. Jij ziet doorgaans eenvoudig dat de bomen groen zijn, maar zelfs twee bladeren zijn niet precies hetzelfde groen. Het vraagt een erg gevoelige, artistieke, poëtische benadering – het hangt van jou af; jij leeft in jouw eigen wereld.

J. Krishnamurti zei gewoonlijk, "Jij bent de wereld." Als dit eenmaal wordt begrepen zijn er geweldige veranderingen mogelijk. Je zult geen woedeaanvallen door anderen krijgen. Je zult meer gecentreerd worden, je zult meer subjectief en introvert worden. Jouw wereld zal objecten beginnen te verliezen; het zal meer een subjectiviteit worden – en dat is jouw waarheid.

Eenmaal gecentreerd in jouw wezen, voorbij de mind, kun je de wereld zien zoals ze is. Slechts erg weinig mensen hebben de wereld gezien zoals ze is. Iedereen ziet haar zoals zijn stemming, zijn emotie, zijn idee hem suggereert.

Jalada, het moet voortdurend herinnerd worden, dat wat jij ziet, jouw eigen projectie is. Tenzij jij hetzelfde overal begint te zien – in de vriend en in de vijand – dan is jouw ervaring een nieuw gebied binnengegaan.

Irving Levensky, een prominent kledingfabrikant, besloot op safari naar Afrika te gaan. Na zes weken in het donkerste Afrika, keerde hij terug naar de Seventh Avenue. Iedereen in zijn showroom hapte naar lucht toen hij de deur binnenkwam. Irving, die bijna twee meter was toen hij New York verliet was nu nog minder dan een meter. Zijn bedienden keken allemaal naar hem en vroegen, "Mijnheer Levensky, wat is er gebeurd?" Hij antwoordde, "Nooit, nee nooit, noem onder geen enkele omstandigheid een medicijnman een lul!"

Het is beter niemand iets te noemen – blijf gewoon gecentreerd in jezelf. Kijk naar de wereld en laat je oordelen vallen, en je zult zo'n zuivere atmosfeer rondom je hebben – geen appreciatie, geen veroordeling, gewoon een zuiver gadeslaan.

Deze oplettendheid noem ik meditatie.

Vraag 3

Geliefde Osho,

Soms word ik gezegend door dit overweldigend gevoel dat deze commune zachtjesaan een lichaam, een organisme, een hartslag wordt. Droom ik? Ben ik weer eens dezelfde utopist? Oh Amore, zeg me alsjeblieft dat het geen droom is.

Sarjano, het is een droom die waar wordt, maar het is een droom – niet jouw droom, maar de droom van iedereen die hier is.

Het is onmogelijk een mens te vinden die niet een droom van Utopia koestert, van een wereld die beter is, menselijker, mooier, liefdevoller; een wereld zonder conflicten, oorlogen, discriminaties, een gevoelige wereld, vol compassie en begrip. Elk menselijk wezen draagt ergens in een hoekje van zijn bewustzijn de droom, en het is geen nieuw verschijnsel.

Vanaf het allereerste begin is de droom in de mensheid aanwezig geweest, en pogingen zijn gedaan om er werkelijkheid van te maken. Bijna alle inspanningen hebben gefaald, niet vanwege enige intrinsieke moeilijkheid, maar vanwege een uitgestrekte wereld die je omgeeft. Jouw dromen zijn niet in overeenstemming met die van de gevestigde belangen in de wereld, en zij zijn machtiger – onmetelijk machtig.

De dromer is erg delicaat, erg fragiel, net zoals zijn droom. Het is een gemeenschap van dromers. Wij creëerden een droom in Amerika, maar de Amerikaanse gevestigde orde kon het niet tolereren, want de droom van menselijke wezens die in vrede en liefde als een organische eenheid leven is tegen alle politiek, tegen al diegene die aan de macht zijn. Het is tegen alle zogenaamde religies, want als je erin slaagt een droom hier te creëren en het een realiteit maakt, wie gaat zich dan nog druk maken om hun hemel en hel en God? Bertrand Russell heeft gelijk als hij zegt dat als mensen werkelijk gelukkig zijn, de religies gaan verdwijnen. Religies hebben een gevestigd belang in de ellende van de mens. De mensen moeten ellendig gehouden worden; wat zal er anders met het Christendom, het Hindoeïsme, het Judaïsme gebeuren, en de miljoenen priesters die als parasieten leven omdat jij ellendig bent? In jouw ellende heb je een soort troost nodig!

Op de eerste plaats maken ze je schuldig, en op de tweede plaats vragen ze je naar de kerk te gaan om het bij de priester te gaan bekennen. De priester zal jou een boete geven en zal voor jou tot God bidden om jou vergiffenis te schenken – het is zo'n spel! En het gaat al eeuwenlang door en nog steeds is de mens zo in slaap dat hij niet ziet op welke manieren hij gemanipuleerd wordt.

Geen enkel kind komt met enig gevoel van schuld en als je hem dat niet leert zal hij er nooit iets van weten. Hij zal een natuurlijk, ongeremd, mooi leven leiden, maar dat zal het hele beroep van de priester vernietigen. En nu doen de psychoanalytici ook mee in dat beroep; zij zijn de laatste versie van de priesters.

Net gisteren las ik dat een patiënt tegen een psychoanalyticus zei, "Gisternacht droomde ik niet." De psychoanalyticus had gezegd, "Vertel me jouw dromen. Tenzij ik jouw dromen heb kan ik ze niet analyseren en kan ik je niet helpen." De psychoanalyticus werd erg boos. Hij zei, "Jij werkt niet goed mee. Waarom droomde je niet? Wat kan ik zonder dromen doen? Mijn hele beroep, mijn hele opinie hangt af van jouw dromen. Ga door met dromen, en tenzij je meewerkt, weet ik niet wat te doen; ik kan je niet helpen." De psychoanalyticus wenst dat je door gaat te dromen. Dat is het gevestigd belang geworden. De priester wenst dat je doorgaat te zondigen. De priester zal zich geen raad weten als niemand meer enige zonde begaat. In een kleine school vertelde de lerares de kinderen hoe de hemel te bereiken. En na een uur van voortdurende inspanning deze kleine jongens en meisjes het te laten begrijpen, vroeg ze, "Kan iemand me zeggen wat er nodig is om de hemel te bereiken? Een kleine jongen zei, "Je moet een zonde doen." Ze zei, "Wat? Hoe heb je dit idee in je hoofd gekregen?" Hij zei, "Zonder een zonde te doen, hoe kan God je dan vergeven? En zonder vergiffenis kan niemand het paradijs binnengaan." Het kind zei iets geweldig betekenisvol. De priesters, de heiligen gaan door te leren: zondig niet. Maar ze menen dat niet; Onthoudt, ze gaan door het te zeggen omdat ze de menselijke natuur kennen, dat je zult zondigen. Als ze een moment zeker waren dat mensen besloten hadden niet te zondigen, zouden ze in moeilijkheden zijn. Je zou hun hele beroep weggenomen hebben.

De paus heeft dit jaar verklaard dat iedereen die direct tot God biecht een ernstige zonde begaat, het moet via het juiste kanaal gaan. Natuurlijk, want als mensen het direct tot God bekennen, hun handen geheven naar het luchtruim en zeggen, "God, Ik heb deze zonde begaan, vergeef me alsjeblieft," wat zal er dan met de kerk gebeuren? Waar zal het geld blijven dat de kerk binnenstroomt vanwege jouw zonden?

Ik hoorde....

Een bisschop was goede vrienden met een rabbijn. Ze werden vrienden omdat beiden graag golfden. En ze hadden besloten op zondag als de bisschop klaar was met de biecht horen ze naar de golfbaan

zouden gaan. De rabbijn wachtte, maar het werd laat. Dus tenslotte ging hij naar de kerk om te zien wat er aan de hand was. Hij ging binnen. In de katholieke kerk zit de priester achter een klein raampje met een gordijn. Aan de andere kant zit de man die zijn zonden opbiecht, en de priester geeft hem de penitentie: "Donneer tien dollar aan de kerk en doe zoiets nooit weer," ofschoon diep van binnen wenst hij dat het elke dag gebeurt. Het is natuurlijk, want waar moet het geld anders vandaan komen? De rabbijn zei, "Het wordt erg laat." De bisschop zei, "Wat kan ik er aan doen? Er is nog steeds een lange rij wachtend, maar jij kunt helpen. Je gaat gewoon hier zitten, zodat ik kan me kan wassen, kleren verwisselen en me klaar maak. Intussen doe jij de biechtstoel." De rabbijn zei, "Maar ik weet niet wat het biechtgeheim is." De Bisschop zei, "Het is erg eenvoudig. Je hebt zojuist die man gezien die een vrouw misbruikte; ik heb hem tien dollar boete gegeven. Dus geef vijf dollar, tien dollar boete... beboet hen en zeg hen dat ze vergeven zullen worden, en dat ze het niet meer moeten doen." De rabbijn zei, "Oké, ik zal het proberen." Natuurlijk waren de mensen aan de andere kant niet bewust dat er iets was veranderd: de bisschop zat niet langer daar en de rabbijn zat er nu. En een man zei, "Vader, u moet me vergeven, ik heb deze week twee keer een verkrachting begaan. De Rabbijn zei, "Zoon, wees niet bezorgd. Stort gewoon dertig dollar in de donatie bus." De man zei, "Maar de laatste keer dat ik een verkrachting beging, vroeg u slechts tien dollar. Is de prijs omhoog gegaan?" De Rabbijn zei, "Wees niet bezorgd mijn zoon, tien dollar voorschot. Je kunt nog een ander misbruik begaan."

Utopia is wat ieder menselijk hart binnenin zich draagt, in het bijzonder de jonge generatie, want bij het ouder worden, wordt je steeds minder optimistisch. Het zien van de werkelijkheid en zijn lelijkheid, het zien dat al de macht tegen enig Utopia, enige vrijheid voor het menselijk hart, enige liefde is, ze wensen niet dat de wereld een paradijs wordt, omdat ze dan hun beroep kwijt raken, en niemand is bereid zijn dagelijks levensonderhoud te verliezen.

Dus als je ouder wordt, begin je langzaam te denken dat Utopia's alleen maar Utopia's zijn, en je begint een compromis te sluiten met de maatschappij. Maar er zijn een paar gekke mensen zoals ik die doorgaan te dromen ondanks de maatschappij, ondanks de hele wereld. En hoe moeilijk de droom ook lijkt te verwerkelijken, toch zegt mijn hart dat het geen kwaad kan om nog een andere poging te doen. Misschien op een dag, al is het niet in mijn leven, dan in het leven van toekomstige wezens, zal Utopia een werkelijkheid worden.

Toen de commune in Amerika werd vernietigd, bijna platgewalst, zou iedereen in mijn plaats het idee hebben laten vallen—maar ik ben koppig! Ik zal doorgaan tot aan mijn laatste ademhaling... of zelfs erna.

Sarjano, wat er hier plaatsvindt is opnieuw het waar worden van de droom. En we hebben veel geleerd door de vernietiging van de commune in Amerika – het is geen slechte ervaring geweest. Leren is altijd goed, en leren komt altijd door het falen. De commune is geslaagd, bijna geslaagd. Hier zullen we deze mogelijkheden tot vernietiging vermijden. Het is beter om door te gaan met te dromen voor een betere mensheid dan te berusten in droefheid en pessimisme. Er is nog steeds zich iets aan het herstellen. Mensen komen terug en ze zijn nu meer ervaren. Ze beseffen dat ze geen structuur moeten hebben die de mogelijkheid heeft vernietigd te worden. Iets totaal nieuw, een meer organisch lichaam, geen dictatoriaal regime; geen dwang van tien tot twaalf uur werk, maar een meer vreugdevol leven bevestigend. Ieder volgens de eigen behoefte, ieder volgens de eigen keus. We proberen alles te doen om de individualiteit van niemand te verstoren, geen enkel individu op te offeren voor de commune. Integendeel om elk individu zo sterk mogelijk is te maken, want dat zal de totale kracht zijn van de commune – en de zaden zijn begonnen te spruiten.

Je hebt gelijk, Sarjano, als je zegt, "Soms ben ik gezegend door dit overweldigend gevoel dat deze commune langzaam een lichaam, een organisme, een hartslag aan het worden is. Ben ik aan het dromen?" Nee, het is een werkelijkheid die aan het gebeuren is. "Ben ik weer eens de gebruikelijke Utopist?" We doen er alles aan om de betekenis van het woord 'Utopia' te veranderen. De betekenis van het woord Utopia is dat wat nooit plaatsvindt, en we zijn besloten de betekenis te veranderen. We zijn overtuigd van het idee dat Utopia iets is wat wel kan plaatsvinden. Zijn oude definitie moet totaal worden veranderd. Utopia is precies het hart van menselijke wezens. Een man zonder dromen voor een betere mensheid is geen man, hij is een deserteur. "Oh, amore, zeg alsjeblieft dat het geen

droom is," Sarjano, het is beiden; het is geen droom want de droom gaat waarheid worden, maar het is nog steeds een droom want er moet nog veel meer gebeuren. Je moet niet tevreden zijn. Dit is een droom die door blijft groeien met nieuwe mogelijkheden, met nieuwe dimensies. Maar we zijn vast besloten hem te creëren, hem een werkelijkheid te maken. Dit is onze religie. We zijn niet geïnteresseerd om naar het paradijs te gaan; we zijn geïnteresseerd om het paradijs hier te laten ontstaan. Het hangt allemaal af van onze liefde, van onze stilte, van onze vrede, van onze meditatie, en het bewust en alert zijn om niet opnieuw in enige val van de gevestigde orde te geraken. Als de boom eenmaal sterk is geworden, de wortels de grond in zijn gegroeid, zal het moeilijk zijn voor wie dan ook om ze te vernietigen.

Ik geloof in de aarde. Ik herhaal wat Zarathustra tegen zijn discipelen zei, "Verraad nooit de aarde." Alle religies hebben de aarde verraden. De aarde is de enige realiteit. Al het andere waar religies over spreken is slechts fictie om je af te leiden. Wij wensen geen religies die geïnteresseerd zijn in een toekomstige hemel na de dood. Onze interesse betreft het hier, nu – voor de dood. Wat is de zin om over iets na de dood te gaan denken? Dit is de routine geweest omdat mensen er niet in slaagden iets moois in het leven te verwerklijken. Ze begonnen het uit te stellen voorbij de dood omdat niemand weet wat er na de dood gebeurt; dus was het een goed uitstel. Ik ben niet voor het uistellen, zelfs niet tot morgen. Wat er nu gedaan kan worden moet meteen nu worden gedaan. Verraad de aarde niet; verraad het heden niet. Verraad je droom niet; jouw droom is precies jouw ziel.

Op een feest zakte een oudere bisschop, moe van sociale verplichtingen, vermoeid onderuit in een stoel. Zijn gastvrouw haastte zich hem te suggereren een kop thee te nemen.

"Geen thee," gromde de bisschop.

"Koffie?"

"Geen koffie," was het plechtige antwoord.

"Scotch en water?"

"Geen water."

Sarjano, vermijdt gewoon de scotch. Vermijdt gewoon onbewust te zijn. Water is perfect goed. Wees helder in je droombeeld, wees bewust in je pogingen. De droom is bezig te wortelen en ik hoop dat we spoedig de bloemen kunnen zien. Ze zijn niet ver weg.

Oké, Maneesha?

Ja, Osho.